

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **O. D.**, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2013, č. j. CPR-12476/ČJ-2012-930310-V243, a ze dne 18. 1. 2013, č. j. CPR-12476-1/ČJ-2012-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2013, č. j. 44 A 4/2013 – 35,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí stěžovatelky ze dne 17. 1. 2013, č. j. CPR-12476/ČJ-2012-930310-V243 a rozhodnutí stěžovatelky ze dne 18. 1. 2013, č. j. CPR-12476-1/ČJ-2012-930310-V243. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že stěžovatelka je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč.

[2] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Nymburk (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 9. 2012, č. j. KRP-312540/ČJ-2012-010025

bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že při kontrole provedené ve firmě TPCA v Kolíně bylo zjištěno, že žalobkyně vykonávala od března 2012 práci uklízečky. Žalobkyně nedoložila platné povolení k výkonu práce uklízečky ve společnosti TPCA v Kolíně. Žalobkyně však měla povolení k zaměstnání pro práci uklízečky v okrese Pardubice pro družstvo Moldgroup. Žalobkyně předložila též cestovní příkaz ze dne 1. 8. 2012 vydaný družstvem Moldgroup za účelem výkonu práce ve společnosti TPCA v Kolíně. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně vykonávala práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Správní orgán I. stupně též konstatoval, že ust. § 93 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), které zakotvovalo výjimku z ust. § 5 písm. e) bod 2 tohoto zákona co do místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání, již není účinné (od 1. 1. 2009). Proto v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání je každá práce, která je vykonávána v jiném místě, než které je uvedeno v povolení k zaměstnání. I když zákoník práce umožňuje vyslání na pracovní cestu, zákon o zaměstnanosti žádnou výjimku nestanoví. Proto je nutno výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání považovat za výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání. Současně správní orgán I. stupně poukázal na § 145 zákona o zaměstnanosti, který výslovně upravuje postup zaměstnavatele v případě, že je jeho záměrem zaměstnávat cizince na více místech. Zákon o zaměstnanosti tedy vylučuje postup podle § 42 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“).

[3] Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2012, č. j. KRPS-312540/ČJ-2012-010025 pak uložil správní orgán I. stupně žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení o správním vyhoštění paušální částkou 1 000 Kč.

[4] Stěžovatelka rozhodla o následném odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o správním vyhoštění tak, že opravila formální vady výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ve zbytku je potvrdila. Stěžovatelka vyšla z toho, že bylo nade vší pochybnost prokázáno, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání i přesto, že toto povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Období zmíněného zaměstnání žalobkyně nebylo prokazováno komplexně, ale bylo spisovým materiálem náležitě doloženo v období od 1. 8. 2012 do 29. 8. 2012. Stěžovatelka se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně mohla na základě vydaného povolení k zaměstnání vykonávat práci pro družstvo pouze v okrese Pardubice, a také se závěrem, že výkonem pracovní činnosti došlo k naplnění skutkové podstaty podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.

[5] Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2013, č. j. CPR-12476-1/ČJ-2012-930310-V243 pak stěžovatelka zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žalobkyni uložena povinnost k náhradě nákladů řízení o vyhoštění.

[6] Proti oběma rozhodnutím stěžovatelky brojila žalobkyně žalobou ke krajskému soudu.

[7] Krajský soud vyšel z toho, že v projednávané věci není sporu o tom, že žalobkyně byla v době od 1. 8. 2012 do 31. 8. 2012 vyslána na pracovní cestu do společnosti TPCA

v Kolíně; ve vztahu k jiným obdobím však správní orgán dokazování nevedl. V uvedeném období disponovala žalobkyně platným povolením k zaměstnání, ve kterém byl jako místo výkonu práce uveden okres Pardubice. Není tedy sporu o tom, že žalobkyně v uvedené době vykonávala práci mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání. Sporná je však právní kvalifikace tohoto výkonu práce, tedy zda lze na takovou práci nahlížet jako na práci bez povolení k zaměstnání. Krajský soud dále vycházel ze své předcházející judikatury, zejména z rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 44 A 31/2012 – 50.

[8] Krajský soud poté dospěl k závěru, že cizince je možno vyslat na pracovní cestu, přičemž takový výkon práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce nelze bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Vyslání cizince na pracovní cestu však musí být krátkodobé a nesmí znamenat fakticky trvalou změnu místa (popř. též druhu) výkonu práce. Pokud by takové skutečnosti byly prokázány, jednalo by se skutečně o obcházení zákona a o práci konanou bez vydaného pracovního povolení. Tímto směrem však žalovaný v projednávané věci dokazování nevedl.

[9] K argumentaci žalovaného ust. § 145 zákona o zaměstnanosti krajský soud dodal, že jde pouze o kompetenční ustanovení určující, která krajská pobočka Úřadu práce je místně příslušná k vyjádření se k záměru zaměstnavatele zaměstnávat cizince na více místech výkonu práce, nikoliv ustanovením vylučujícím aplikaci § 42 zákoníku práce. Toto ustanovení navazuje na § 86 a § 92 zákona o zaměstnanosti.

[10] Krajský soud uzavřel, že pro závěr, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebyl stěžovatelkou dostatečně zjištěn skutkový stav. K tomuto závěru nepostačuje pouze zjištění, že žalobkyně na základě vyslání na pracovní cestu vykonávala práci mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání, aniž by bylo odpovídajícím způsobem zjištěno, že se jednalo o pracovní cestu neodpovídající limitům stanoveným zákoníkem práce.

[11] Krajský soud rozhodl spolu se zrušením rozhodnutí stěžovatelky ve věci také o zrušení rozhodnutí stěžovatelky o nákladech řízení o správním vyhoštění. Krajský soud uvedl, že jde o rozhodnutí závislé na rozhodnutí ve věci samé, neboť podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Jelikož bylo zrušeno rozhodnutí ve věci samé, zrušil krajský soud také rozhodnutí stěžovatelky o nákladech řízení o správním vyhoštění.

II. Kasační stížnost

[12] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností ze dne 17. 4. 2013.

[13] Nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem spatřuje stěžovatelka v konstatování krajského soudu, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav pro závěr, že žalobkyně na území České republiky byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání. V projednávaném případě podle názoru stěžovatelky plně postačovalo k řádnému zjištění

skutkového stavu to, že žalobkyně svou pracovní činnost vykonávala jako člen družstva, který plní úkoly vyplývající z předmětu činnosti pro družstvo a v tomto kontextu jí též bylo vydáno povolení k zaměstnání, přičemž místo výkonu její pracovní činnosti nekorespondovalo s vydaným povolením k zaměstnání. Žalobkyně nepracovala na základě pracovně právního vztahu, který by umožňoval její vyslání na pracovní cestu. Pracovní povolení žalobkyně bylo vydáno na základě členského vztahu k družstvu (tedy vztahu obchodněprávního). Z ust. § 42 zákoníku práce je zřejmé, že vyslání na pracovní cestu je možné pouze na základě dohody zaměstnance a zaměstnavatele. V rámci takové dohody by tedy žalobkyně zcela jistě musela namítnout, že pro práci v okrese Kolín nemá povolení k zaměstnání.

[14] Stěžovatelka dále namítá, že období zaměstnání žalobkyně trvající déle než 30 dní bylo potvrzeno spisovým materiálem. Z důkazů ve správním spise (protokol o vyjádření žalobkyně, podání vysvětlení sepsané se žalobkyní Oblastním inspektorátem práce pro Středočeský kraj dne 28. 8. 2012) vyplývá, že stěžovatelka byla vyslána do společnosti TPCA v okrese Kolín jako uklízečka mimo povolené místo zaměstnání nejen v rámci období od 1. 8. 2012 do 29. 8. 2012. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 5. 9. 2012 je opakovaně potvrzeno, že práci uklízečky ve společnosti TPCA vykonávala kromě období od 1. 8. 2012 do 29. 8. 2012 asi 6 měsíců. Do záznamu o podání vysvětlení sepsaného Oblastním inspektorátem práce dne 28. 8. 2012 žalobkyně sdělila, že práci uklízečky v této společnosti vykonává od března 2012. Stěžovatelka tedy považuje závěr krajského soudu o nedostatečném zjištění skutkového stavu věci za nesprávný.

[15] Stěžovatelka rovněž napadla výrok krajského soudu, kterým bylo zrušeno její potvrzující rozhodnutí zavazující žalobkyni k úhradě nákladů řízení o správním vyhoštění. Podle stěžovatelčina přesvědčení nelze konstatovat, že jde o rozhodnutí závislé na rozhodnutí o meritu věci. Krajský soud se také měl zabývat otázkou, zda žalobkyně vedení řízení o správním vyhoštění nezapříčinila porušením své právní povinnosti.

[16] Stěžovatelka dále polemizuje se závěrem krajského soudu ohledně možnosti vysílat cizince na pracovní cesty ve smyslu § 42 zákoníku práce. Podle názoru stěžovatelky nyní již zrušené ust. § 93 zákona o zaměstnanosti nebylo omezením ve vztahu k vysílání cizinců na pracovní cesty, ale bylo výjimkou z povinnosti cizince striktně dodržovat místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání. Podle názoru stěžovatelky (a také Ministerstva práce a sociálních věcí) mohou cizinci vykonávat pracovní činnost pouze v místě, ke kterému je činěn test trhu práce. Pokud tedy zaměstnavatel nepožádal o povolení zaměstnávat cizince na více místech výkonu práce postupem podle § 145 zákona o zaměstnanosti, musí cizinec sám v případě, že hodlá vykonávat práci jakýmkoliv způsobem v jiném místě, než které bylo stanoveno v povolení k zaměstnání, požádat o nové pracovní povolení pro jiné místo výkonu práce, aby se nedostal do rozporu s již vydaným povolením k zaměstnání. Zákon o zaměstnanosti, jako speciální úprava pro oblast zaměstnávání cizinců nezná institut pracovní cesty. Po zrušení ust. § 93 zákona o zaměstnanosti není možné vykonávat práci jinde než v místě, pro které bylo povolení k zaměstnání vydáno. To odpovídá smyslu a účelu zákona o zaměstnanosti, který je deklarován ve vztahu k zaměstnávání cizinců v § 86 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Podle tohoto ustanovení je možno (vyjma případů podle § 86 odst. 2 zákona o zaměstnanosti) získávat cizince pouze na volná pracovní místa, která nelze obsadit jinak a až po projednání záměru zaměstnávat cizince, včetně jejich počtu, druhu práce a předpokládané doby

výkonu práce krajskou pobočkou Úřadu práce. Stěžovatelka poukazuje na obcházení zákona při zaměstnávání cizinců tím, že cizinec požádá o povolení k zaměstnání v regionu s nízkou nezaměstnaností, přičemž práce je pak fakticky vykonávána v regionu s vysokou nezaměstnaností. Stěžovatelka rovněž poukazuje na informace zveřejňované na webových stránkách Ministerstva práce a sociálních věcí a na vyjádření Ministerstva práce a sociálních věcí, které stěžovatelka obdržela a z něhož je zřejmé, že výkon práce mimo místo výkonu práce stanovené v rozhodnutí o povolení k zaměstnání není povolen, a to ani v případě, že by šlo o převedení na jinou práci či vyslání na pracovní cestu.

[17] Stěžovatelka dále namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem ve vztahu k otázce délky pracovní cesty. Krajský soud podle názoru stěžovatelky nesprávně vycházel ze zrušeného ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti a vymezil tolerovanou délku pracovní cesty na 30 dní.

[18] Nesprávné právní posouzení spatřuje stěžovatelka rovněž v tom, že podle názoru krajského soudu je ust. § 145 zákona o zaměstnanosti pouze kompetenčním ustanovením, ze kterého nelze dovodit vyloučení aplikace § 42 zákoníku práce při zaměstnávání cizinců. Stěžovatelka v projednávané věci pouze poukázala na to, že žalobkyně disponovala pouze povolením k zaměstnání pro jedno místo výkonu práce, ačkoliv její situaci řeší právě ust. § 145 zákona o zaměstnanosti.

[19] Krajský soud podle názoru stěžovatelky vytyčil základní spornou otázku, kterou měla být právní kvalifikace výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání - zda na takovou práci lze nahlížet jako na práci bez povolení k zaměstnání. Stěžovatelka namítá v této souvislosti nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 44 A 31/2012 – 50, neboť krajský soud vytyčenou základní spornou otázku v průběhu řízení před soudem nijak nezodpověděl, ani se jí nijak dále nezaobíral. Soud se měl podle názoru stěžovatelky primárně zabývat touto spornou otázkou a na jejím řešení pak vystavět svůj závěr, přitom ale závěr krajského soudu stojí na zcela jiných skutečnostech (nedostatečné zjištění skutkového stavu), aniž bylo zodpovězeno základní, tedy zda lze na práci v rozporu s vydaným povolením pohlížet jako na práci bez povolení k zaměstnání či nikoliv.

[20] Žalobkyně se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Za stěžovatelku též v řízení o kasační stížnosti jedná její zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[22] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka uplatňuje důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném

posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů.

[23] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky ohledně družstevního členství žalobkyně ve družstvu Moldgroup, ve vztahu k němuž bylo stěžovatelce vydáno povolení k zaměstnání. Nejvyšší správní soud nejprve poukazuje na svou předcházející judikaturu v obdobných otázkách, zejména na rozsudek ze dne 2. 8. 2013, č. j. 6 As 37/2013 – 39, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„pro projednávanou věc není rozhodující družstevní členství žalobkyně, neboť vzhledem k § 5 odst. 3 zákoníku práce ve spojení s ustanovením § 226 odst. 2 obchodního zákoníku, je-li podle stanov družstva podmínkou členství též pracovní vztah člena k družstvu, mohou stanovy obsahovat úpravu tohoto vztahu. Tato úprava nesmí odporovat pracovněprávním předpisům, ledaže úprava je pro člena výhodnější. Není-li zvláštní úprava ve stanovách, platí pracovněprávní předpisy. Z tohoto pohledu proto může být i člen družstva vyslán na pracovní cestu. Námitky stěžovatelky, jimiž se dovolává obchodněprávního vztahu mezi žalobkyní a Družstvem KP+S je proto třeba odmítnout.“* Taktéž v projednávané věci neshledal Nejvyšší správní soud důvod se od těchto dříve učiněných závěrů odchýlit a námitku stěžovatelky považuje za nedůvodnou s tím, že vyslání žalobkyně na pracovní cestu nebránil fakt, že žalobkyně vykonávala práci jako členka družstva Moldgroup.

[24] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je možné i po zrušení ust. § 93 zákona o zaměstnanosti vyslat cizince na pracovní cestu ve smyslu ust. § 42 zákoníku práce. Nejvyšší správní soud nejprve poukazuje na fakt, že se ve své judikatuře touto problematikou již opakovaně zabýval. Nejprve Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 – 42, ve kterém pomocí historického výkladu zákona o zaměstnanosti dospěl k následujícímu závěru: *„Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že současný zákon o zaměstnanosti mlčí k možnosti dočasného vyslání cizince k výkonu práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání. V soukromoprávní oblasti je přitom nepochybné, že zaměstnanec a zaměstnavatel se mohou na pracovní cestě dohodnout, byť třebas jen konkludentně (shora cit. § 42 odst. 1 zákoníku práce). Písemně se mohou dohodnout též na přeložení (shora cit. § 43 odst. 1 zákoníku práce). Do 31. 12. 2008 podléhaly tyto soukromoprávní úkony další veřejnoprávní regulaci – viz shora popsany § 93 zákona o zaměstnanosti. Počínaje 1. 1. 2009 neexistuje žádná veřejnoprávní norma, která by regulovala časově omezené vyslání cizozemského zaměstnance mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání. Z ústavního principu deklarovaného v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá) plyne, že v takovémto případě se mohou cizozemský zaměstnanec a jeho zaměstnavatel na pracovní cestě dle své vůle dohodnout.“* K obdobnému závěru dospěl zdejší soud také například v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 6 As 37/2013 – 39 nebo v rozsudku ze dne 25. července 2013 sp. zn. 9 As 48/2013. Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil s námitkami stěžovatelky, podle nichž po zrušení ust. § 93 zákona o zaměstnanosti nemohou cizinci vykonávat ani na základě vyslání na pracovní cestu práci v jiném místě, než ke kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání.

[25] Nejvyšší správní soud také poukazuje na to, že v již citovaném rozsudku č. j. 1 As 67/2013 - 42 byla také řešena otázka výkladu podávaného Ministerstvem práce a sociálních věcí k dané problematice. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud

poukázal na to, že výklad Ministerstva práce a sociálních věcí zveřejněný na jeho webových stránkách až do počátku roku 2012 umožňoval vyslání cizince na pracovní cestu, zatímco na počátku roku 2012 došlo k diametrální změně výkladu tímto ministerstvem. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku k této změně výkladu ministerstvem uvedl, že „K této změně výkladu se Ministerstvo rozhodlo, aniž by došlo k jakékoliv legislativní změně, nebo ke změně judikatury. Změna je v rozporu s textem zákona i záměrem zákonodárce. Exekutiva, zde Ministerstvo práce a sociálních věcí, se v hrubém rozporu s principem dělby moci povýšila na úroveň zákonodárce. Bez ohledu na zákonodárce v podstatě zákon novelizovala. Takovýto přístup moci výkonné je nejen ve flagrantním rozporu s dělbou moci, ale naprosto nepřijatelně zasahuje do právní jistoty zaměstnavatelů a zaměstnanců. Ti nemohli očekávat, že ke změně výkladu dojde takto hrubě protiústavním způsobem. Naopak, stejně jako žalobce a jeho zaměstnavatel v nynějším případě, se obdobní účastníci pracovněprávních vztahů řídili zákonem a s jeho textem souladnou a ustálenou správní praxí Ministerstva práce a sociálních věcí. Nový výklad Ministerstva, z něhož vychází též stěžovatelka, je tedy nejen v rozporu se zákonem, neboť požaduje splnění povinností, které zákon nestanoví, ale současně protiústavně narušuje právní jistotu účastníků právních vztahů.“ S ohledem na tyto závěry zdejšího soudu je třeba odmítnout také argumentaci stěžovatelky právě tímto novým výkladem zákona, který podává Ministerstvo práce a sociálních věcí, neboť z uvedeného vyplývá, že jde o výklad nesprávný a jsoucí v rozporu se zákonem.

[26] Pokud jde o stěžovatelkou zmiňovaný § 145 zákona o zaměstnanosti, odkazuje Nejvyšší správní soud rovněž na výklad provedený v rozsudku č. j. 1 As 67/2013 – 42. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že „Ustanovení § 145 řeší otázku zaměstnávání cizince na více místech výkonu práce, nikoliv otázku dočasného vyslání mimo jedno místo výkonu práce. Časově omezené vyslání cizince mimo místo výkonu práce není tudíž řešeno ustanovením § 145, neboť není projevem záměru zaměstnavatele zaměstnávat cizince na více místech výkonu práce.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že ust. § 145 zákona o zaměstnanosti nedopadá na situace, kdy je cizinec zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu. Ani v projednávaném případě tak není toto ustanovení aplikovatelné s ohledem na to, že žalobkyně pracovala ve společnosti TPCA v Kolíně právě na základě toho, že sem byla vyslána na pracovní cestu svým zaměstnavatelem.

[27] Dále je třeba konstatovat, že krajský soud nevyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí názor, že při určení maximální přípustné délky pracovní cesty cizince je třeba vycházet z již zrušeného ust. § 93 zákona o zaměstnanosti. Krajský soud pouze citoval závěr, k němuž dospěl v jiném rozhodnutí, přičemž dále shrnul své závěry v projednávané věci tak, že „cizince je možno vyslat na pracovní cestu, přičemž takový výkon práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce nelze bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Vyslání cizince na pracovní cestu však musí být krátkodobé a nesmí znamenat fakticky trvalou změnu místa (popř. též druhu) výkonu práce. Pokud by takové skutečnosti byly prokázány, pak by se skutečně jednalo o obcházení zákona a o práci konanou bez vydaného pracovního povolení.“ Uvedený závěr krajského soudu je ostatně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013 – 46 dospěl rovněž k závěru, že „Cizince pracujícího na základě povolení k zaměstnání (92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) lze vyslat na pracovní cestu. Takový výkon práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce, nelze bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Vyslání cizince na pracovní

cestu ale musí být časově omezené (§ 42 zákoníku práce z roku 2006) a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce.“

[28] Krajský soud rovněž v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka nevedla dokazování tak, aby odpovídalo výše citovaným závěrům krajského soudu. S tímto závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Z výše uvedeného shrnutí argumentace v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a stěžovatelky (srov. bod 2 a 4 odůvodnění) je zřejmé, že jak správní orgán I. stupně, tak stěžovatelka vycházeli z předpokladu, že vysílání cizinců na pracovní cesty po zrušení ust. § 93 zákona o zaměstnanosti již není možné. Proto dokazování provedené ve správním řízení bylo zaměřeno pouze na fakt, že stěžovatelka pracovala mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání a správní orgány se nezabývaly zjišťováním bližších okolností vyslání žalobkyně na pracovní cestu. Pouze okrajově z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá fakt, že stěžovatelka pracovala v TPCA asi 6 měsíců, a fakt, že stěžovatelka ve společnosti TPCA pracuje „asi“ od března 2012. Přitom ani správní orgán I. stupně, ani stěžovatelka se těmito okolnostmi blíže nezabývali, stěžovatelka v odůvodnění svého rozhodnutí nadto uvedla, že období zaměstnání žalobkyně nebylo prokazováno komplexně, ale bylo spisovným materiálem náležitě doloženo v období od 1. 8. 2012 do 29. 8. 2012 (srov. bod 4 odůvodnění). Za těchto okolností považuje Nejvyšší správní soud za správný závěr krajského soudu, že stěžovatelkou nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Krajský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení právě proto, že se stěžovatelka posouzením výkonu práce žalobkyně z hlediska možného naplnění pracovní cesty nezabývala. Zjišťování rozhodných skutečností, jakož i jejich následné hodnocení, ponechal plně na stěžovatelce.

[29] Námitku stěžovatelky o pochybení krajského soudu spočívající ve zrušení rozhodnutí, jež žalobkyni ukládalo povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč, považuje Nejvyšší správní soud rovněž za nedůvodnou. Stěžovatelka namítala, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda bylo vedení řízení vyvoláno porušením právní povinnosti žalobkyně. Nejvyšší správní soud však s postupem krajského soudu souhlasí, neboť otázka, zda žalobkyně porušením své právní povinnosti vyvolala řízení o správním vyhoštění, bude objasněna až v rámci dalšího dokazování.

[30] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 44 A 31/2012 - 50, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka se nevztahuje k projednávané věci, neboť nesměřuje proti kasační stížností napadenému rozsudku krajského soudu (rozsudek krajského soudu ze dne 26. 3. 2013, č. j. 44 A 4/2013 - 35). Tato námitka směřuje proti rozsudku, z jehož judikatorních závěrů krajský soud při svém rozhodování vycházel. Uvedený rozsudek krajského soudu nicméně není v projednávané věci přezkoumáván, proto se Nejvyšší správní soud nemohl námitkou nepřezkoumatelnosti tohoto rozsudku krajského soudu zabývat. Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že uvedený rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, která byla zdejším soudem zamítnuta v řízení pod sp. zn. 6 As 37/2013, přičemž námitka nepřezkoumatelnosti tohoto rozsudku nebyla shledána jako důvodná.

[31] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalobkyni podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly a žalobkyně také náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu